

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Trettonde kapitlet – i vilket Zeke träffar Rudolf Österlid och får reda på att han är fet

Rudolf Österlid hade sin mottagning nära S:t Knuts torg. Det var något mysiko med honom, det kände jag sedan jag pratat med honom i telefon. Dessutom kändes det inte bra att jag så att säga hade lurat mig till en tid genom att låtsas känna Hampus Stamberg. Eller det hade jag ju egentligen aldrig sagt. Jag hade sagt att jag fått numret av honom, vilket ju faktiskt var mer eller mindre sant. Bredvid en knapp på porttelefonen stod det textat ”Rudolf Österlid terapi och konsult”. När jag tryckte på knappen öppnades porten efter bara några sekunder. Skylten i trappan talade om att Rudolf Österlid terapi och konsult höll till på tredje våningen. Jag ringde på dörrklockan. Antagligen förväntade jag mig någon slags sjukvårdstyp. En lång vältränad kille med vita byxor och tofflor med mjuka gummisulor. I stället öppnades dörren av en kort, fet man i urtvättade beiga mjukisbyxor och sladdrig t-tröja. Håret stod åt alla håll och ansiktet och armbågarna var täckta av räliga sårskorpor. Han såg på mig med plirande små ögon och sträckte fram en fet mjuk hand.

– Välkommen. Det är jag som är Rudolf.

– Hej. Zeke.

Trots att han måste ha minst tjugofem kilos övervikt studsade han nästan fram när han visade mig in i sitt mottagningsrum. Där fanns en brits och två fåtöljer med ett litet bord emellan. En bokhylla var full av gosedjur. Jag undrade om han hade barn.

– Så du har problem med ryggen.

– Jo, fast det är faktiskt lite bättre idag.

– Det ska vi nog kunna fixa och så ska vi göra något åt ditt självförtroende.

Sa han och visade mig en fåtölj att sitta i.

– Okej.

Var fan kom det ifrån? Jävla humbug. Varför skulle jag ha dåligt självförtroende? Vad visste han om det? Det var inte något fel på mitt självförtroende. Eller?

– Även om du har kommit hit för att få hjälp med ryggen så vill jag att vi sitter ner och pratar lite grann. Det gör jag med alla mina kunder.

– Visst.

Han frågade lite om vad jag gjorde och så. Sedan började han berätta om sig själv.

– Vad håller han på med? Jag skiter väl i vad han har haft för sig i sitt liv.

– Jag växte upp i en cirkusfamilj. Min pappa hade cirkus. Min pappa har förresten skjutit mig två gånger. Jag rymde hemifrån när jag var tolv och det första jag gjorde var att köpa en leksak. Jag fick aldrig ha leksaker när jag var liten.

Det förklarade hyllan med gosedjur.

– Jag har gått läkarutbildning men jag har inte gjort min AT-tjänst så jag får inte ställa diagnoser. Sedan flyttade jag till USA och gick massor av massageutbildningar och sedan utbildade jag mig till psykoterapeut.

För att ha hunnit med allt han påstod att han gjort borde han ha varit sextio bast men såg ut att vara lite över fyrtio. Men själv verkade han i alla fall tro på vad han satt och ljög ihop. Två gånger nämnde han det med att hans farsa hade skjutit honom. Själv sket jag mer eller mindre i vilket. Han var skön att snacka med i vilket fall som helst. Dessutom sa han ett par grejor om mig som stämde lite för bra in på sanningen för att jag bara skulle kunna avfärda honom.

– Så, om du tar av dig till kalsonger så ska vi titta lite på din rygg. Jag hoppas att du inte har något problem med att klä av dig. För det är nog tvunget.

– Det är lugnt.

Vad brydde jag mig? Att stå i kalsonger framför en man var inga problem. Det var värre en gång när jag hade ont i magen ner mot ljumsken och gick till doktorn. Två olika läkare tittade på mig vid två olika tillfällen. Båda gångerna var det kvinnor. Den ena ville absolut att jag skulle ta av mig kalsingarna och sära och dra ihop benen medan hon klämde mig på kulorna.

– Det är bara vi här, sa hon.

Precis som om det var någon tröst. Det var för fan det som var problemet. En medelålders kärring som vill killa en på pungen när man kommer dit med magont. Den andra kvinnliga läkaren stack ett finger i röven på mig. Fast då slapp jag åtminstone visa kuken. Jag vet inte vad som var värst. ”Doktorn, jag har ont i magen här ner mot ljumsken.” ”Då är det bäst att jag tar på mig lilla vinylhandsken och trycker ett finger i röven på dig.” Ingen av dem blev klok på vad felet var. Till slut gick det över. Efter det gick jag inte till doktorn om det inte var helt nödvändigt.

– Jag ska bara sätta på det här lilla varmluftselementet, sa Rudolf Österlid. Så att du inte ligger och fryser.

– Lägg dig på mage så ska vi se.

Han strök med händerna över ryggen. Klämde lite. Tryckte lite.

– Gör det här ont?

– Ja, lite.

– Det finns tre sorters smärta. Ömmande, huggande och strålande. Vilken sorts smärta känner du när jag trycker här?

– Jag tror att det ömmar mest.

– Det är bra. Strålande smärta är det värsta. Du är kall om benen. Ju längre ner man kommer desto kallare blir du. Vi måste göra något åt din blodcirkulation. De närmaste två veckorna får du inte äta någon röd mat. Det gäller även rött kött. Tomater, paprika. Inget sånt. Är det något problem?

– Nej, det är det väl inte.

– Du ska egentligen inte behöva ha ont i ryggen. Det här är ganska lätt fixat. Du är lite fet förstås.

Fet? Vad fan snackade han om? Okej för att jag inte hade några rutor på magen. Men om jag var fet, vad var då han?

– Ja, det är ju inte så farligt egentligen. Vänd dig så att du ligger på rygg.

Han lyfte mitt vänstra ben och sedan det högra. Böjde dem bägge och tryckte knäna upp mot bröstet på mig så att jag låg hoprullad.

– Här har vi problemet. Dina höftkulor är intryckta.

Han visade med händerna hur översta knotan på lårbenet skulle sitta i höftleden.

– Den ska vara här ute så att leden kan fjädra. Dina lårben är intryckta i höftleden. Framför allt på höger sida. Då blir det stumt när du går. Det är därför du har ont i ryggen.

Han började dra och rycka i benet och stånkade så att det lät som om han sprungit upp för trapporna. Det kändes inte som om det hände någonting men efter ett par minuter förklarade han att höftleden nu satt som den skulle.

– Smärtan kommer inte att ge med sig direkt. Det dröjer några dagar.

Jag fick ta på mig och sätta mig i fåtöljen igen.

– Jag har ett lite speciellt system när det gäller mina kunder. Jag kör med något som jag kallar mentorsperioder. En mentorsperiod varar i fem veckor och då kan man komma en, två eller tre gånger i veckan. För din del så tycker jag att det räcker med en gång i veckan. En mentorsperiod om man kommer en gång i veckan kostar 1 500 kronor. Jag är inte billig. Men eftersom du känner Hampus så kan du få lov att betala svart. Om du inte har något emot det alltså. Då blir det 1000 kronor i stället.

Det där med att smita undan från skatt var inte direkt så jag tyckte att man borde leva. Alla jävlar gick omkring och gnällde om att allt blev sämre. Köer inom vården. Inga pengar till någonting. Samtidigt gjorde de allt de kunde för att slippa betala skatt. Det verkade aldrig falla någon in att det fanns ett samband. Ingen drog konsekvenserna av sitt eget handlande.

Sen var det visserligen ett jävla mysterium var alla skattepengar tog vägen. Det måste finnas svarta hål där det försvann stålar som ingen hade någon styr på. Världen var full av dumskallar. Men nu var det Rudolf och inte jag som ville smita undan skatt. Det var ju upp till honom om han deklarerade sina inkomster eller inte. Tvåhundra spänn per gång lät mer lagom för min ekonomi.

– Egentligen kostar första besöket femhundra kronor, men eftersom du känner Hampus så bjuder jag idag.

Vad säger man? Ibland kan ”tack så mycket” låta så jävla futtigt. Jag fick en tid till veckan därpå och gick. På väg upp mot Värnhemstorget försökte jag känna om lårbenen fjädrade i höftlederna. Fan visste. Jag vek in på Föreningsgatan efter att ha kollat i skyltfönstret på antikvariatet på hörnan. Jag passerade Betaniakyrkan och synagogan. Längs kyrkogården var trottoaren fylld av fallna löv som jag inte kunde låta bli att skyffla framför mig med ena foten. Hade jag varit säker på att ingen kunde se mig hade jag velat skutta och hoppa runt och sparka i lövhögarna. När jag upptäckte att jag skulle få möte längre fram slutade jag genast att släpa med mig den lövhög som växt framför min högra fot och gick som en normal människa i stället. Det var så jävla tråkigt. Egentligen borde jag bara skita i alla och göra vad jag ville. Låt dumskallarna skratta! Men jag vågade inte. Som med så mycket annat. Passerade gamla 54:an där farsan gått och dansat och morsan suttit i ett hörn och passat de andra tösernas väskor. Nu låg där någon slags loppmarknad. Jag hade aldrig brytt mig om att gå in men hade sett att det var mycket folk på helgerna. Det blev nästan trafik kaos när folk skulle ta hem all skit de samlat på sig. Fynd kallades det. På hörnet låg Rörsjöns konditori. Det var årtal sedan jag var där inne med mormor. Nu hade jag inte råd att äta kondisfrallor. De var annars väldigt goda. Men det var lyx och det var länge sedan jag kunnat kosta på mig sånt. På skolgården på Rörsjöskolan sprang barnen omkring under vad som måste vara middagsrast. En liten flicka gömde sig bakom ett träd. Hur länge sedan var det jag lekte dunkgömme? Femton år sedan? Tjugo? Utanför Värnhems blomsterhandel stod ett gäng vackra krysantemum i sina krukor. De hade alla sorters färger. Blodröda, gula, vita. Jag fick lust att köpa en kruka. Till mig själv. Som någon slags present. Men det kändes löjligt att en kille skulle gå in och köpa blommor till sig själv. Fast de i affären visste ju inte att det inte var till en tjej. Ändå fortsatte jag förbi. Tänkte på att det hade varit trevligt att ha någon att köpa blommor till. En enda gång hade jag köpt blommor och det var till morsan. På Mors dag. Men det hade känts bra. Det var en skön känsla att gå ut från en blomsteraffär och veta att någon skulle bli glad av det man bar i handen. Även om jag samtidigt hade känt mig lite löjlig. Alltid denna skamkänsla. Som om hela världen tittade på mig och tänkte att jag var fånig. När i själva verket ingen brydde sig

om mig. Jag fortsatte att tänka på detta tills jag kom hem. När jag låste upp och gick in i lägenheten och såg hur tradigt, grått och mörkt där var blev jag ledsen.

Något hade satts igång inom mig. En massa händelser som jag inte hade något intresse av att återuppleva dök upp i minnet. Det var nästan bara plågsamma saker, pinsamheter. Jag mindes varenda tjej jag någonsin varit intresserad av, från lågstadiet och framåt. Det var en lång räckta av tysta förödmjukelser. På lördagskvällen låg jag vaken länge och ältade saker som hänt på mellanstadiet. Hur jag börjat gråta i klassrummet en gång, hur jag fått på truten av en fyra år äldre kille som supit sig full på folköl, hur arg morsan blev på mig på en julfest när jag visade att jag kände igen jultomten som en av grannarna. När jag väl somnade drömde jag såklart mardrömmar. Något fick mig att gå upp och ställa mig borta vid skrivbordet. Plötsligt såg jag, eller fick för mig att jag såg, något som liknade rotorbladen på en helikopter komma flygande mot mig. Rakt mot huvudet. Det var bara en sak att göra om jag inte ville att de skarpa bladen skulle hugga huvudet av mig och det var att kasta mig ner. Det var precis vad jag gjorde. Jag landade på knäna på det stenhårda brädgolvet och hörde mig själv skrika till av smärta. Det gjorde så fruktansvärt ont i knän och vrister att jag inte kunde resa mig. Jag satt hur länge som helst med röven på det kalla golvet och gned framsidan av underbenen.

– Vad fan är det jag håller jag på med, frågade jag mig själv om och om igen.

Till slut kravlade jag mig tillbaka till sängen.

– Detta måste vara det dummaste jag någonsin gjort, tänkte jag.

När jag vaknade på morgonen kunde jag inte förstå varför jag hade så jävla ont i knäna. Det var knappt att jag kunde stå på benen. Det dröjde en stund innan jag kom ihåg vad jag sysslade med under natten. Som tur var var det söndag så jag slapp att gå till jobbet. Jag började bli riktigt trött på den skiten nu. Men vad skulle jag göra annars? Försöka dra igång som frilans? Det var nog inte min kaka. Då måste man ringa folk, ligga på, övertala, envisas och tjata tills man fick napp. Det gick inte att sitta hemma och vänta på att redaktörerna skulle ringa och ge en uppdrag. Jag började tro att det varit ett enda stort misstag att gå den där jävla utbildningen. Det värsta var att jag inte hade någon aning om vad jag egentligen passade som. Jag kunde inte tänka mig ett enda yrke där jag skulle passa in. Det som låg närmast till hands var journalist. Det trodde jag fortfarande och ändå hatade jag att ställa frågor. Jag var värdelös på att göra intervjuer för jag var inte nyfiken på andra och det kändes som om jag snokade om jag ställde frågor till folk. Vilket var en missuppfattning. Det finns inget som folk älskar mer än att prata om sig själv. Jag började fundera över om det fanns en enda person som jag verkligen skulle vilja intervjua. Det var svårt. De flesta kändisar, nutida och historiska, skulle

jag inte ens ha lust att träffa. Jag haltade in i stora rummet och letade fram *Droppen urholkar stenen* på vinyl. Jag la på b-sidan och placerade försiktigt nålen på spår två. *Identitet*, en av de bästa jävla låtarna som gjorts. Försiktigt försökte jag ta några danssteg för jag var tvungen när det svängde så som det gjorde. Det gjorde för ont. I stället la jag mig i soffan med fodralet och läste texten. Så slog det mig att det saknades något i världen. Något som jag kunde göra, något som jag skulle älska att göra. Världen behövde en bok om Peps Persson och hans musik och jag var mannen som kunde skriva en sådan bok. Jag tog fram alla plattorna, på cd och vinyl. Vad borde ingå i en bok om Peps? Ja, det berodde ju på vad för slags bok det skulle vara. En heltäckande biografi krävde att man snackade med alla och envar. Medmusikanter, producenter, skivbolagsnissar, barndomskamrater. Utgångspunkten i en bok om Sveriges bästa musiker måste ju ta sin utgångspunkt i musiken. Vad jag verkligen skulle vilja göra var att skriva om varje platta och varje låt, ungefär som Ian McDonald gjort med alla Beatles låtar. Bara det kunde ju bli en bok och en jävligt bra bok dessutom.

Efter frukost gick jag och handlade. Jag hade för mig att de sålde skrivblock på Hemköp så jag gick dit. Det var märkligt milt i luften. Utanför entrén stod två gubbar och sålde varsin tidning. Den ena sålde *Aluma* och den andra *Proletären*. Jag köpte inte någon av dem. Inne i affären hade de redan börjat sälja julpynt. Jag stod länge och valde mellan ett par olika block. Till slut tog jag ett vanligt linjerat A4 och en liten anteckningsbok med hårda pärmar. När jag ändå var i affären passade jag på att köpa filmjolk, bröd och pålägg. Jag hade fortfarande inte vant mig vid att jag nu hade jobb. Vanan att hela tiden köpa det allra billigaste satt i. Jag köpte sällan smör att ha på mackorna. Dels för att det tog plats i mitt lilla kylskåp, dels för att om jag köpte mjukost eller leverpastej behövde jag inget smör. Något av det billigaste man kunde ha på mackan var vanlig, naturell mjukost, men jag brukade faktiskt unna mig skinkost. Jag tog en stor ask sådan. Sen kom jag på att jag borde köpa något att ha till middag. Det blev dåligt med lagad mat i veckorna eftersom jag käkade mackor på jobb och sedan var för lat för att stå och laga mat på kvällarna. Det blev mycket fil och skinkostmackor. Det var tomt i frysfacket kom jag på. Vanligtvis brukade jag göra så att jag köpte något som jag kunde ha i frysen och sedan fick jag äta det tills det var slut eftersom jag inte fick plats med mer. Jag växlade mellan att köpa malet kött, djupfrysta fiskblock (gråsej brukade vara billigast) och någon gång ibland kyckling, om det var extrapris. Färdigstekta köttbullar och falukorv höll sig i kylen ett tag, men det var samma sak där. En falukorv tog upp en hel hylla i kylskåpet. Dessutom ville jag inte låta maten ligga för länge eftersom jag hade problem med att hålla tillräckligt låg temperatur. Det problemet hade jag inte nu förstås, eftersom det var kallt ute

och därmed också kallt i skafferiet där kylen stod. Nu hade jag bara ett par tre grader i kylskåpet. Jag bestämde mig för att köpa färs, vita bönor, krossade tomater och böngroddar och gå hem och laga chili con carne. Det var rätt så lång kö till kassan. Framför mig stod en tjej i min ålder med en liten snorig grabb som klängde på vagnen och gnällde hela tiden.

– Men håll truten pågajävel, tänkte jag.

Morsan verkade inte bry sig. Hon vägde säkert nittio kilo och hade klämt ner sin breda röv och sina feta lår i ett par trånga, rosa mjukisbrallor. Man såg hur trosorna skar in i fläsket.

– Amen lägg av, sa hon till pågen när han började bita på en av chipspåsarna i vagnen.

– Chips, tänkte jag. Ska du verkligen köpa chips? Är du inte fet tillräckligt?

När jag tittade efter såg jag att vagnen var full av onyttigt skit. Tre stora flaskor läsk, en godispåse som skulle kunna mätta Gargantua, kakor, glass och en jävla massa mat. Kanske berodde det på att jag själv var så mager, men jag hade verkligen problem med fett. Jag kunde inte fatta varför någon skulle vilja vara så fet som den här tjejen var. Det ville hon säkert inte heller, men varför all denna onödiga skit? Jag blev nästan förbannad på henne. Om hon nu var så fet, och hennes lille skitunge till son var på god väg han också, varför lät hon då inte bli chipsen och lösgodiset? Av någon anledning blev jag alltid förvånad och nästan förbannad när jag såg tjockisar käka godis. Fast jag inte hade ju ett jävla skit med det att göra. Varför förvånade det mig? Vem var det som köpte chips om inte tjockisarna? Det var ju därför de var tjocka. Vem brydde sig egentligen? Hon hade man, fick man förmoda, och barn. Hon gillade chips så hon köpte chips. Var jag lyckligare än hon för att jag var mager? Jag tittade ner i min egen varukorg. Filmjök och skinkost. Vilken fest.

När jag kom hem och satte nyckeln i porten såg jag att den var fullständigt nersprejad med något som antagligen skulle likna graffiti. Jag hade aldrig fattat det där med att gå omkring och måla sin tag överallt som någon jävla maniker. Den här losern blev tydligen inte nöjd första gången utan hade sprejat ner hela dörren med samma fula darriga streck. Färgen hade runnit och inte ens hans kompisar skulle kunna läsa vad han försökt skriva. Jag kunde inte fatta vad det var för mening med det här. Att skriva sitt namn, som inte ens var hans riktiga namn, utan någon jävla slags alias, okänt för hela världen, fyra gånger på samma dörr. Vad ville han säga? Kilroy was here? Jamen, vi fattade första gången. Vi kunde se att han varit här och förstört vår port. Ingen visste vem han var eller vad han ville och ingen brydde sig ett jävla dugg heller. Om det varit ett politiskt budskap hade jag på något sätt kunnat förstå det. Men det här? ”Bra idé. Jag hittar på en pseudonym för om jag skriver mitt riktiga förnamn så kommer ju polisen direkt att förstå att det var jag. Sedan går jag till ett kvarter där det bara bor

pensionärer, alkisar och arbetslösa och sprayar ner deras hus. Sedan springer jag allt vad jag
pallar. Fan vad fräckt!” Världen var full av dumskallar.

Jag satte in allt utom det jag behövde till chilin i kylan och satte mig vid köksbordet ett tag.

Nere på gården såg jag ett par små, små rödhakar flyga omkring bland grenarna i ett träd. Jag
fick lust att köpa en talgboll att hänga utanför mitt fönster. Jag kunde bli som Franciscus.